

Čís. 10090.

Žalobu o vrácení darovaných nemovitostí pro hrubý nevděk obdarovaného nelze knihovně poznamenati.

(Rozh. ze dne 22. srpna 1930, R II 263/30).

Návrhu, by byla knihovně poznamenána žaloba o vrácení darovaných nemovitostí, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. **Důvody:** Žalobkyně, domáhající se uznání, že žalovaný jest povinen odstoupiti jí nemovitosti, která mu darovala, žádá, by tato její žaloba byla poznamenána na darovaných nemovitostech. Žádost taková jest podle § 61 knih. zák. oprávněna, napadá-li žalující strana vklad pro jeho neplatnost. To žalobkyně netvrdí. Odůvodňuje žalobní žádost tím, že se k ní žalovaný ukázal hrubě nevďěčným. Měla proto první stolice žádost o poznamenání žaloby zamítnouti, a, když jí vyhověla, neodpovídá to ani stavu věci ani zákonu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs není opodstatněn. Podle § 61 knih. zák. jest poznámka spornosti přípustná jen tehdy, když se ten, kdo jest ve svém knihovním právu nějakým vkladem zkrácen, domáhá neplatnosti tohoto vkladu a žádá, by byl obnoven předešlý stav knihovní. Musel se tedy knihovní stav mezi stranami státi sporným. V tomto případě jest však platnost vkladu zřejmým předpokladem žaloby. Rekurentka má pravdu jen v tom, že poznámka spornosti podle § 61 knih. zákona jest přípustná i tehdy, když odpadl později právní důvod, na němž vklad spočíval, ale přezírá, že nežaluje o neplatnost odstupní smlouvy ze dne 25. června 1929, na jejímž základě byly nemovitosti žalovanému knihovně připsány, pokud se týče o neplatnost daru, nýbrž o vrácení těchto nemovitostí platně darovaných pro hrubý nevděk, opírajíc takto žalobu o důvod později nastalý. Dovolací rekurs jest tudíž neodůvodněný a nebylo mu proto vyhověno.

Čís. 10091.

K zaručení se za určitou vlastnost prodávané věci (§§ 922, 923 obč. zák.) nestačí pouhý výrok nebo chvála, nýbrž jest třeba, by se prodatel zaručil za určitou vlastnost, ať výslovně, ať mlčky.

(Rozh. ze dne 22. srpna 1930, Rv II 440/30.)

Proti směnečným platebním příkazům namítli žalovaní, že směnky byly vystaveny za nedoplatek kupní ceny za nákladní auto koupené od žalobce, že auto jest vadné a méně výkonné, že proto umluvená kupní

cena jest příliš vysoká, že žalovaní mají nárok na snížení kupní ceny a že proto nejsou povinni směnky zaplatiti. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e ponechal směnečné platební příkazy v platnosti, o d v o l a c í s o u d je zrušil, zjistiv, že žalobce prohlásil při koupi auta, že vůz jest ve zcela dobrém stavu, ovšem odpovídajícím ujetým 17.000 km, že však auto nebylo v takovém stavu, nýbrž v daleko horším, takže již nebylo spolehlivé, v důsledku čehož byla jeho hodnota menší o peníz směnkami zažalovaný.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolatel právem vytýká, že nelze shledati záruku za určité vlastnosti ojetého automobilu v tom, že se žalobce vyslovil, že auto běželo 17.000 km a je v nejlepším pořádku. Není každá chvála prodáváného předmětu a každý výrok o něm ještě zárukou za určitou vlastnost. Prodávatel ručí podle § 922 obč. zák. za to, že věc má vlastnosti výslovně vymíněné neb obyčejně při ní předpokládané. Podle § 923 obč. zák. ručí, přikládá-li věci vlastnosti, jež nemá a jež výslovně nebo podle povahy obchodu mlčky byly vymíněny, zamlčí-li neobyčejné nedostatky nebo předstírá-li způsobilost věci k určitému užívání. Je tudíž třeba, by se žalobce zaručil za určitou vlastnost ať výslovně nebo mlčky, aby byla smluvna záruka. Nestačí pouhý výrok nebo chvála (dictum), z níž nelze ještě odvoditi záruku (promissum) za určitou vlastnost, protože nebylo na straně jednajícího potřebné vůle. Řekl-li žalobce při ujednávání kupu, že auto běželo 17.000 km a že jest v nejlepším pořádku, není v tom záruka za určitou vlastnost, za to, že auto za jízdy oněch 17.000 km bylo jen normálně opotřebeno a že má vlastnosti takovému normálnímu opotřebení odpovídající. Bez ohledu na to, zda se žalovaní mohli o ujetých kilometrech přesvědčiti na tachometru, na který se žalobce ve své výpovědi odvolával, nemá výrok o nejlepším stavu auta ve své všeobecnosti a neurčitosti povahu slibu určité vlastnosti auta. Vždyť při prodeji starého ojetého auta musí kupitel počítati s opotřebením součástí a, chce-li, by určitý způsob a stupeň opotřebení auto mělo a tento stupeň mu byl zaručen, musí se to státi jasně; nestačí, že bylo prodátelem řečeno za jednání, že auto jest v nejlepším stavu a že ujelo 17.000 km. Že ostatně žalovaní sami nerozuměli žalobcovu výrok jako záruce za určitou vlastnost a za určitý stupeň opotřebení součástí auta, plyne nejlépe z toho, že ani netvrdili, že, davše auto opravit dne 19. září 1928, ač byli upozorněni na vady, žádali od žalobce slevu a neuplatňovali, že auto neodpovídá slibu. Naopak jezdili s autem dále. Tím dali sami podle pravidel poctivého obchodu najevo, že vadnost koupeného auta pro nadměrné opotřebení součástí uplatňovati nechtěli a žalobcův výrok za záruku určitého stupně opotřebení nepovažovali. Proto se žalovaní nemohou domáhati slevy z důvodu správy.